

אורית בחדרה במלון "דיפלומט" בכלא לא היה "ROOM SERVICE"

מעצר בכלא "דיפלומט"

מהרגע שהשתחררתי מהכלא, כל כליהתיקשורת הטרידו אותי, לא הניחו לי. הרגשתי שהם לוחצים אותי, שבעצם אני לא חופשיה כמו שקיוויתי! כך התלוננה אורית ארביב אחרי שיח"רורה מכלא נווה-הציון.

הצעתי לה להיעדר מבית-הוריה בימים הקריטיים מבחינה תיקשורתית, ולשכנה בבית-מלון.

ואכן, מערכת העולם הזה שיכנה את ארביב בבית-המלון דיפלומט בתל-אביב, בעילום-שם, כך שרק מעטים במערכת ובמלון ידעו על שהותה שם. הטלפונים המשיכו לצלצל בבית-ארביב, ואילו היא, בנה אדם וחלק ממישפחה בילו בדיפלומט.

על המעבר החריף מבית-הכלא לבית-המלון סיפרה ארביב הש"בוע:

"קודם-כל הרגשתי אדון לעצמי. עשיתי מה שרציתי. היה לי כף. הדבר הראשון שעשיתי, כשהגעתי לחדרי - יצאתי למיזנסת. היה משב-רוח כזה של היס. השערות ככה עפו לי. היה לי טווח-ראייה. בבית-הסוהר הענין תמיד נתקלת ככה בקיר. פיתאום - ים, אנשים..."

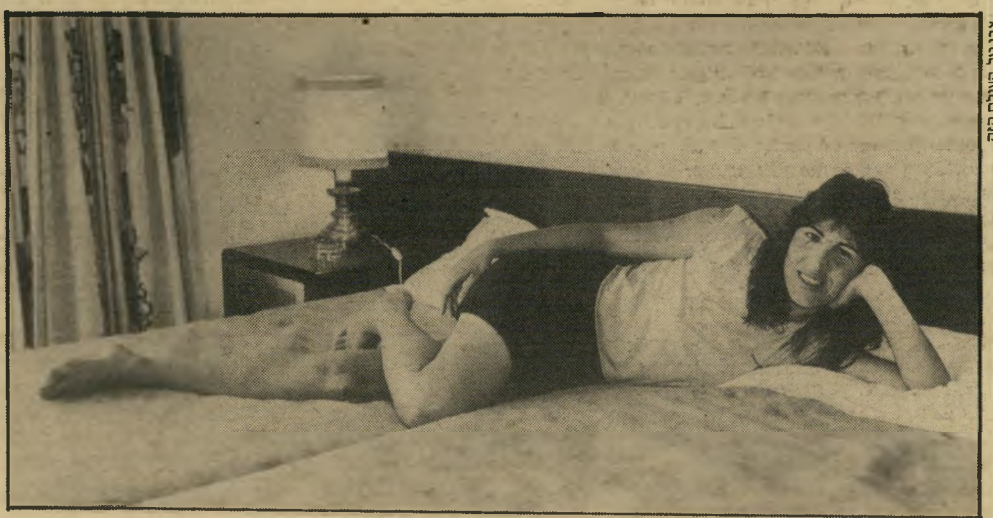
אדם שאל אותי בהתחלה: אמא, זה הבית שלנו? אמרתי: לא, אנחנו עושים כף. ירדנו לחדר-האוכל במלון. הכל היה מסודר. הביאו לי תפריט. יכולתי לבחור מה שאני רוצה! מצא-חן בעיניי הרעיון שאני יכולה לעשות הכל, מבלי להגביל את עצמי. הרי גם עכשיו אצטרך להגביל את עצמי. לא אוכל להיענות לכל הבקשות של הבן שלי, מבחינת הכסף. שם, במלון, הזמנתי מה שרציתי. בלי הגבלה. לא מיהרתי. להיפך - רציתי שהזמן יעצור! בערב הראשון באו אליי אחותי ובעלה. ירדנו ללובי. היתה מוסיקה שקטה. הזמנו משקה - בכף! בערב השני ישבנו עם הילדים בחדר. הזמנו לשם ארוחת-ערב. איך קוראים לזה? רוס-סרוויס (שרות-חדרים). הביאו לנו גלידות, פירות, מוס, מינוקים... אדם הכי נהנה. הכי השתולל. השוויץ שהכל - כל הכף הזה - זה מהאמא שלו!

פיתאום חשבתי על הבנות שהשארתי בכלא - נקרעתי. בסוף, כשעזבנו את המלון, אדם שאל: אמא, המלון נגמר לנו לכל החיים!"

אמרתי שזה לא נורא, שזה יעבור מהר. עוררתי אותם בעירעור לעליון, בחנינה, ושמרתי על קור-רוח.

ראיתי שכולם בוכים. שאלתי: מה קרה לכם? מה, אתם הולכים לבית-סוהר? אדם, זה לא שלא הייתי זקוקה לעידוד. קשה היה לי לראות אותם סובלים.

חזרנו לכלא. כולן שאלו: אורית, כמה? ענתי: שמונה שנים, וחייכתי. בכל העיתונים כתבו עלינו. כררו ובטלוויזיה סיפרו עלינו, ואני חשבתי רק על הבית, על אבא שלך ועליך. (המשך בשבוע הבא)

אורית בחדר

יש ימים שאני נחנקת מכאב. אבל זה עובר לי!"

כשחזרת לי את הימים שלנו ביחד, את הפרידה, הביקורים והגעגועים... 18.7.83. יום שני, 11.30 בבוקר. מעיניך רוצה לראות אותך צוחק ומש"תולל, אוכל וישן, אבל אין? אני צריכה רק לדמיין.

ניסיתי לחשוב על הכל. ניסיתי ל"דעת מה קורה לי כשאני חושבת עליך, אבל אין בי כלום. חוץ מלב קרוע ואו"הב.

יש ימים שאני נחנקת מכאב, אבל זה עובר לי. אני משתדלת שלא לחשוב הרבה, כדי להקל על עצמי. עכשיו רע לי. נכנסתי לדיכאון. אין לי חשק לדבר עם אף אחד. אני רוצה רק אותך, רוצה שתהיה לי לשקול לא רוצה לדבר.

והמחברת (היומן) היא היחידה שאני יכולה לספר לה הכל, מבלי שתגיב. אתמול לקחו את שמוליק להפרידה, ואני לבד בחדר, ובכל זאת לא לבד. הרי אתה ואבא ביחד איתי כל שעות היום. 18.7.83. שעה 13.00.

דיברתי עם רות חבני. הוטב לי, אני כבר לא מרגישה כליכך רע. אני יודעת שיהיה איתה עוזרת לי, אפילו אם תהיה זו הבעיה הגדולה בי יותר. שיהיה איתה גורמת לי לשקול צעדים כמחשבה תחילה. אדם, חשוב לי

"חשבתי על אבא, ובאוזני מהדהדות הצרחות שלך, הבכי שלך, אבל הייתי מאושרת. סוף-סוף אתה יהודי!"

שתדע שאני מרגישה טוב, שאני אר"הבת אותך.

אני מחכה לביקור אצל אבא. חשוב לי לראות אותו. אני אוהבת אותו, ויש לי מיליון דברים בראש לדבר איתו. לפעמים אני כליכך זקוקה לו וצריכה אותו, עד שבא לי לצרות. אני מריגשה צורך לדבר עליו, ואין לי עם מי לא אוהבת לספר דברים הקשורים בי ובאבא. זו לפחות הפרטיות שלנו.

אורית השבוע: "מה אני זו? כרת מהברית? עצוב. זה מאורע. אבל זה היה עצוב. צריך היה להיות שמח. אין אפצה את אדם בימי-ההולדת הבאים שלנו! כל יום-הולדת שלו בקרוב יהיה בכלא. בגלל האבא. האבא שם."

19.7.83. לילה, שעה 21.00, אחד רי הספירה.

אדם, אני רוצה לספר לך על היום שבו נשפטתי.

אחרי שהורשעתי, חיכיתי לגורר-הדין. הייתי במתח. לא ידעתי מה יהיה איתי, כמה שנים אקבל.

הימים עברו והנה הגיע היום הגר. רלי. זה היה בחורש צמנר. הלבשתי אותך בחליפה לבנה וכובע, עטפתי אותך בשמיכה כחולה ובכובך מוקדם כא לקחת אותנו.

הגענו לבית-מישפט. הרגשתי מתור-חה ונרגשת. ישבנו, אני ואתה, על ספי-סליהנאשמים. היית בן ארבעה חודשים